

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΤΥΠΩΘΕΝΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΖ' ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΔΑ

(28) — Εἰρημολόγιον σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἀκολουθίαν. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κάθε τὸ βιβλίον τοῦτο ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1603 καὶ 1643 ἔτος.

(29) — Μηνναῖον τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν, ἐπιμελεία Νικηφόρου Πασχάλεως τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησι, παρὰ Ἀντωνίῳ Πινέλλῳ 1602. εἰς φυλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1628 παρὰ τῷ αὐτῷ Τυπογράφῳ ἐπιμελεία Θεοφυλάκτου τοῦ Τζανφουρνάρου.

(30) — Μηνναῖον τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἱεράν ἀκολουθίαν· ἐπιμελεία Ματθαίου Γαλατιανοῦ Κυπρίου τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησι παρὰ Πινέλλῳ 1603. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1629 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱεροδιακόνου τοῦ Τζανφουρνάρου, καὶ τὸ 1768 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσει τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Σπυρίδ. Μίλια, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(31) — Βιβλίον ὀνομαζόμενον Θησαυρὸς, ὅπερ συνεγράψατο ὁ ἐν Μοναχοῖς Δαμασκηνὸς ὁ ὑποδιάκονος καὶ Στου-

δίτης ὁ Θεσσαλονικεύς· ἐνταῦτα ἐτέθησαν καὶ ἕτεροι τινες λόγοι ὠφέλιμοι ἐπτά εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου μετὰ καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Πάτερ Ἡμῶν. Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπεται Ἐνετίῃσι παρὰ Ἀντωνίῳ Πινέλλῳ, ἀναλώμασι μὲν τοῦ αὐτοῦ, ἐπιμελεία δὲ καὶ διορθώσει Ματθαίου τοῦ ἐλαχίστου Ἱερομονάχου τοῦ ποτὲ Ἀρχιμανδρίτου Προκονίσου (γρ. Προκονήσου) τοῦ Κολυτζήδου· ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ αχγ'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ παροῦσα ἔκδοσις εἶναι δευτέρα, τυπωθέντος τοῦ βιβλίου τούτου κατὰ τὸ 1567 ἔτος ἐν Βενετία. Ἴδε Α. Παπαδῶ Βρετοῦ, Ἐπιστολὴ περὶ τοῦ βιβλίου ΑΝΘΟΣ κτλ. σ. 19. Οἱ δὲ ἐπτά προστεθέντες λόγοι εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν ταύτην τοῦ Θεσαυροῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐξελέχθησαν ἐκ τῶν δεκαεννέα τοῦ Ἰωαννικίου Καρτάνου τυπωθέντων εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου τὸ ΑΝΘΟΣ κτλ. (Ἴδε τὸν ἀριθ. 5. τοῦ παρόντος Καταλόγου). Μετετυπώθη δὲ τὸ 1618, 1628 καὶ 1642 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ Πινέλλῳ εἰς 4ον. καὶ ὄχι εἰς 8ον. ὡς ἐσφαλμένως ἀναφέρουσιν ὁ Κάβε, ὁ Ἀλλάτιος καὶ ὁ Φαβρίκιος. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον τοῦτο, χρησιμώτατον διὰ τοὺς μὴ πεπαιδευμένους Ἱερεῖς πρὸς διδασχὴν τῶν Χριστιανῶν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, μετετυπώθη πολλάκις εἰς Βενετίαν μέχρι τῆς ἐνεστῶσης ἑκατονταετηρίδος, τροπολογημένης τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἤδη μνησθεισῶν ἐκδόσεων, ἧτις ἔχει οὕτω. α Θεσαυρὸς Δαμασκηνοῦ τοῦ Ἰποδιακόνου καὶ Στουδύτου τοῦ Θεσσαλονικέως. Μετὰ προσθήκης ἐν τῷ τέλει ἐτέρων ἐπτά λόγων ψυχωφελεστάτων, καὶ τῆς ἐξήγησεως τοῦ Πάτερ Ἡμῶν. Νεωστὶ μετατυπωθεῖς. Ἐνετίῃσι 1791 παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. » καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1793 ἔτος ἐπιμελῶς διορθωθὲν παρὰ τοῦ Ἰατροῦ Κηρύκου Χαιρέτου τοῦ Κρητός. Τὸ δὲ 1812 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. Πιθανῶς νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἄλλαι μετατυπώσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔτυχε νὰ λάβω μέχρι τοῦδε ἀνά χεῖρας.

(32) — Τοῦ ταπεινοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Γαβριήλ, καὶ ἐπιτρόπου Πατριαρχικοῦ τοῦ ἐκ Μονεμβασίας τοῦ Σεβήρου, κατὰ τῶν λεγόντων τοὺς ὀρθοδόξους τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας υἱοὺς κακῶς τε καὶ παρανόμως

ποιεῖν τῷ τιμᾶν καὶ προσκυνεῖν τὰ ἅγια δῶρα, ἤνικα ὁ Χερουβικὸς ᾄδεται ὕμνος, καὶ ὁ ἱερεὺς φέρων ταῦτα, εἰσοδεύει εἰς τὸ ἅγιον βῆμα· ἔτι περὶ τῶν κολύβων καὶ σπερμάτων, τῶν προσφερομένων ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν ἁγίων, καὶ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ὀρθοδόξων. Ἐνετίησιν, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ· ἀχδ'. (1604). εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη τὸ 1776 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(33) — Τυπικὸν σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχον πᾶσαν τὴν διάταξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας τοῦ χρόνου ὅλου. Τυπωθὲν παρὰ Ἰωάννη Πέτρῳ τῷ Πινέλλῳ, ἀναλώμασι τοῦ αὐτοῦ. Ἐνετίησιν 1603. εἰς φύλον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1605, καὶ 1643 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου. Ἐτυπώθη δὲ κατὰ τὸ 1645 μὲ ἄλλην ἐπιγραφὴν ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀριθ. 37 τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(34) — Συναξάρια εἰς τὰς ἐπισήμους τοῦ Τρικωδίου ἑορτάς, ἧτοι Βίοι ἁγίων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μεταφρασθέντες παρὰ Μαξίμου Γαπεινοῦ Ἐπισκόπου Κυθῆρων εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Ἐνετίησιν παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ 1601. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῶν Συναξαρίων τούτων εἶναι Νικηφόρος Κάλλιστος Ξανθόπουλος, ὁ συγγραφεὺς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ ἄλλα συγγράμματα. Ἴδε περὶ αὐτοῦ Μελετίου Ἐκλ. Ἰς. Τομ. Γ'. Μετετυπώθησαν τὸ 1621, 1630, 1637 καὶ 1648 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ καὶ παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τὸ 1685 ἔτος.

(35) — Βιβλίον ὀνομαζόμενον Νέος Θησαυρός. Νεωστὶ τυπωθὲν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν, παρὰ Ἰωάννη τῷ Κερούτῳ, ἀναλώμασι μὲν τοῖς τῶν κληρονόμων τῆς κυρίας Ἑλένης Βαρέλι, ἐπιμελεῖα δὲ καὶ ἐπιδιορθώσει Θεοφάνους Ἱερομονάχου Ξενακίου τοῦ Κυπρίου. Ἐνετίησιν, ἔπει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀχί. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει λόγους ἐπὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ὡς ὁ Θησαυρὸς τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἐξεδόθη δὲ προτροπῇ καὶ σπουδῇ Φραγκίσκου Πελεκάνου, ὅστις τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν σοφώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας Γαβριὴλ Σεβῆρον. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1621, 1624 καὶ 1628 ἔτος παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ, ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱεροδιακόνου τοῦ Τζανφουρνάρου. Μετετυπώθη πάλιν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Θησαυρὸς Νέος, καὶ μετ' εἰκόνων ἐπιμελείᾳ τοῦ ῥηθέντος Τζανφουρνάρου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κάβε, τὸ 1646 ἔτος. *CANE. Script. Eules. hist. litteraria.*

(36) — Βιβλίον τοῦ Ἰανουάριος μηνός. Περιέχων τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν. Τυπωθὲν παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ. καὶ παρὰ Θεοφάνους Ἱερομονάχου τοῦ Ξεναχίου ἐπιμελῶς διορθωθὲν. Ἐνετίησιν ἔτει ἐκ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας αχιβ. εἰς φυλ.

(37) — Τὸ παρὸν Τυπικὸν τετύπωται. Ἐνετίησιν, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ, ἀναλώμασι μὲν τοῖς αὐτοῦ, ἐπιμελείᾳ δὲ πολλῇ, καὶ ἐπιδιορθώσει ἐμοῦ Νεοφύτου Ἱεροδιακόνου τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Φιλαδελφείας· ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ κῦ, σροῦ ἡμῶν ἐν Χῳ. αχιε. εἰς φυλ.

(38) — Ἀγγέλου Χριστοφόρου περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σήμερον εὐρισκομένων Ἑλλήνων Ἐγχειρίδιον. *Ex Officina Cantrelli, Lege Academiae Cantabrigiensis, Typographi. 1619.* εἰς 4ον. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Διὰ τοῦ πονήματος τούτου, μεταφρασθέντος Λατινιστὶ καὶ τυπωθέντος τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Ἀγγλίαν, ὁ Ἀγγελὸς Χριστόφορος διατρίβων ἐν Κανταβριγίᾳ ἠθέλησε νὰ κάμῃ γνωστὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν κατάστασιν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δυναστευομένων ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τὸ πόνημα τοῦτο μεταφρασθὲν ἐκ νέου Λατινιστὶ ὑπὸ Γεωργίου Φελαβίου, Ἱερέως τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, μετὰ Κριτικῶν σημειώσεων ἐτυπώθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1668. Ἡ ἔκδοσις αὕτη ἐπιθεωρηθεῖσα καὶ αὐξηνηθεῖσα ἐκ πολλῶν κριτικῶν σημειώσεων ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Φελαβίου, ἐτυπώθη καὶ τὸ δεύτερον ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1676 ἔτος. Κατὰ δὲ τὸ 1768 ἔτος μετετυπώθη

ἐκ τρίτου μόνον μετὴν Λατινικὴν μετάφρασιν τοῦ Φελαβίου, ἀνευ τῶν σημειώσεων ἐν Φρανκεουέρη (Franeker) ὑπὸ τοῦ Βλαγκάρδου σὺν τῇ μεταφράσει τούτου εἰς τὴν Λατινικὴν φωνὴν τοῦ πονήματος Φιλίππου τοῦ Κυπρίου ἐπιγραφομένου. *Κατάλογος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἄπ' αὐτῶν διατελοῦντες θρόνοι τῶν Ἀρχιερέων οἱ πάλαι καὶ νῦν.* Franekeræ 1769 εἰς 4ον. Κατὰ τὸν Φαβρίκιον (Bib. Graeca. curante Harles Tom. XI. σ. 593 καὶ 708.) ὁ ἄγγελος Χριστόφορος ἐτύπωσε ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ ῥιθὲν ἔτος 1619, *Ἐγκώμιον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ἀγγλῶν ἑλληνιστὶ μετ' Ἀγγλικῆς μετάφρασεως,* εἰς 4ον. καὶ κατὰ τὸ 1614 ἔτος ἐπίσης ἐν Λονδίῳ ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ τὸ πόνημα. *Περὶ Ἀποστάτου ἐκκλησίας καὶ ἀνθρώπου ἀμαρτωλοῦ.* Encomium Angliae et Anglorum graece cum Anglica versione prodiit Londini 1619. 4. De Apostata Ecclesiae et homine peccatore, graece et latine, ibid. 1614. 4. memorat Heindrichius in pandectis Branderb. p. 186. εἶναι ὁμοίως ἀξίον ἀπορίας πῶς ὁ σοφὸς μεταφραστὴς τοῦ ἄγγελου Φελάβιος, ὅστις δίδει περὶ τοῦ ἔλληπος τούτου τόσας πληροφορίας, δὲν κάμνει μνησίαν οὔτε τοῦ πρώτου, οὔτε τοῦ ἑτέρου τῶν πονημάτων του. Ἡ τῆς Κανταβριγίας Α'. ἐκδόσις ἦτον ὡς φαίνεται ἀγνωστος εἰς τὸν Ἀδαμάντιον Κοραῆν, διότι ἀναφέρων οὗτος ἐν ἐδάφιον τοῦ πονήματος τοῦ ἄγγελου, μαρτυροῦντος περὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις θαυματουργοῦ φώτος, κάμνει μνησίαν μόνον περὶ τῆς ἐν Δειψία Β'. ἐκδόσεως. Ἴδε Κοραῆ ΑΤΑΚΤΑ Tom. Γ'. σελ. 484.

(39) — Βίοι Ἀγίων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης ἦτοι ἐκ τῶν Συναξαρίων μεταφρασθέντες παρὰ Μαξίμου ταπεινοῦ Ἐπισκόπου Κυθήρων εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱεροδιακόνου τοῦ Τζανφουρνάρου. Ἐνετίησιν 1620 παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Πινέλλῳ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθησαν οὗτοι τὸ 1630 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ, καὶ τὸ 1685 ἔτος μετὴν ἐφεξῆς εἰδοποίησιν τοῦ τυπογράφου. • Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπεται Ἐνετίησιν παρὰ • Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ, ἀναλώμασι μὲν τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐπιμε-
• λεία. Ἐπει ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀχπέ. •

• Ὁ Harles ἐσφαλμένως ἀναφέρει εἰς τὸν Γ'. Τόμ. τῆς Ἑλλ. Βιβλ. τοῦ Φαβρίκιου σελ. 131 ὅτι ἐτυπώθη παρὰ Νικ. Γλυκεῖ.

(40) — Ἀνθολόγιον τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ. Ἐνετίησι παρὰ Πινέλλῳ 1621. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη παρά τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1639 καὶ 1644 ἔτος, ἐπιμελεία Θεοφυλάκτου Τζανφουρνάρου τοῦ ἱερομονάχου παρά τῷ τυπογράφῳ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ τὸ 1708, καὶ παρά τῷ τυπογράφῳ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ τὸ 1712.

(41) — Ἡ καινὴ Διαθήκη, ἐπιμελεία τοῦ Ζαχαρία-Γεργανοῦ. Ἐν Οὐίττεμβέργῃ. αχκβ'. εἰς 8ον.

(42) — Μηναιὸν τοῦ Ἰουλίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν, ἐπιμελεία Νικηφόρου Ησαχάλεως τοῦ ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν 1623. Παρὰ Ἰωαν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ. εἰς φυλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1642 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Θεοφυλάκτου ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου, καὶ τὸ 1774 ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Ἀγαπίου ἱερέως Λοβέρδου παρά Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ.

(43) — Μηναιὸν τοῦ Μαρτίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν, ἐπιμελεία Θεοφάνους Ξενακίου τοῦ ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν. Παρὰ Ἰωαν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ 1625. εἰς φυλον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1642 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Θεοφυλάκτου ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου καὶ τὸ 1755 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου, παρά Νικολάῳ τῷ Σάρῳ.

(43) — Μηναιὸν τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν ἐπιμελεία Νικηφόρου Ησαχάλεως τοῦ ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν παρά Ἰωαν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ 1626. εἰς φυλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1643 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Θεοφυλάκτου ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου καὶ τὸ 1755 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσαι Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου παρά Νικολάῳ τῷ Σάρῳ.

(45) — Μηναιὸν τοῦ Ἰουνίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν. ἐπιμελεία Νικηφόρου Ησαχάλεως τοῦ ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν παρά Ἰωαν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ 1626. εἰς φυλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1625, ἐπιμελεία καὶ διορθώσεις Θεοφάνους Ξενακίου τοῦ Ἱερομονάχου.

(46) — Μηναιὸν τοῦ Αὐγούστου μηνὸς περιέχον αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν· ἐπιμελεία Νικηφόρου Πασχάλεως τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν, παρὰ Ἰωάν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ. 1626. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1642 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσεις Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου.

(47) — Μηναιὸν τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν. Ἐπιμελεία Νικηφόρου Πασχάλεως τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν παρὰ Ἰωάν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ. 1626 εἰς φύλον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1649 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσεις Θεοφ. τοῦ Τζανφουρνάρου.

(48) — Ἀπόστολος. Ἡ πίστις ἡμῶν οὐκ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ. Ἐνετίησιν αχκς'. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ βιβλίον τοῦτο μυριάκις ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

(49) — Ἀντιρρήσις πρὸς Νεῖλον τὸν Θεσσαλονίκης περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα. Ἑλληνολατινιστί. *Parisiis apud Adrianum Taurinart* 1626. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῆς Ἀντιρρήσεως ταύτης εἶναι Μιχαῖλος ὁ Καρυοφύλλης.

(50) — Τοῦ Μακαριωτάτου καὶ σοφωτάτου Πατρὸς ἡμῶν Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τὰ νῦν δὲ Οἰκουμενικοῦ Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου, σύντομος πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ἐν ἀπλῇ διαλέκτῳ πρὸς Γεώργιον τὸν Πάργαν· ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, δαπάνει τε καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ πανοσιωτάτου καὶ λογιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Κυρίου Νικοδήμου τοῦ Μεταξᾶ, ἐν ἔτει αχκζ'. εἰς 4ον. μικρόν.

(51) — Τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, Λιβίας, Πενταπόλεως, Αἰθιο-

πίας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου, περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Πάπα ὡς ἐν εἶδει ἐπιστολῶν.

(52) — Κυρίου Γεωργίου Κορεσίου τοῦ Χίου διάλεξις μετὰ τινος τῶν φράρων.

(53) — Νείλου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης βιβλία δύο· τὸ πρῶτον περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαστάσεως· τὸ δεῦτερον περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα.

(54) — Τοῦ σοφωτάτου Βαρλαάμ Λόγος περὶ τῆς τοῦ Πάπα ἀρχῆς καὶ περὶ τοῦ Καθαρηρίου πυρός.

(55) — Γαβριήλ τοῦ Σεβήρου τοῦ ἐκ Μονεμβασίας ταπεινοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείως, ἐκθεσις κατὰ τῶν ἀμαθῶν λεγόντων καὶ παρανόμως διδασκόντων, ὅτι ἡμεῖς οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας γνήσιοι καὶ ὀρθόδοξοι παῖδες ἐσμὲν σχυσματικοὶ παρὰ τῆς ἀγίας καὶ καθόλου Ἐκκλησίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ πέντε πονημάτια ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἐν τεύχῳ εἰς 4ον. μικρὸν, ἄνευ σημειώσεως τόπου καὶ ἔτους. Ἡ σπανία συλλογὴ αὐτὰ ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1628 ἔτος, πατριαρχεύοντος Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἰσήχθη κατὰ πρῶτον ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου ἢ τυπογραφία. Τὴν τυπογραφίαν ταύτην εἶχε φέρει ἐκ Λονδίνου τὸ 1627 ἔτος ὁ Ἱερομόναχος Νικόδημος Μεταξᾶς Κεφαλλῆν, τὸν ὁποῖον ἐσφαλμένως ὀνομάζει Γρηγόριον καὶ Κερκι-ραῖον ὁ ἐξ Ἄνδρου Κ. Μαθᾶς, συντάκτης τοῦ καταλόγου τῶν Πατριαρχῶν, ευπωθέντος ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1837 ἔτος, σελ. 193. Αὕτη ὅμως διήρκεσεν ὀλίγον καιρὸν, διότι οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν Ὀθωμανοὶ ἀπατηθέντες ἀπὸ τὰς ῥαδιουργίας τῶν Ἰητουϊτῶν ἐσύνηψαν τὸ πιεστήριον ρίψαντες εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς χαρακτῆρας. Ἴδε ΔΟΣΙΘΕΟΝ περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων βιβ. ιά. Κεφ. 1. σελ. 1736. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Ἑλλάδιος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συγγράμματί του. *Status praesens Ecclesiae Graecae* σελ. 10. λέγει, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πέντε ἐκκλησιαστικὰ πονημάτια ἐτυπώθησαν ἐν Ἰακίῳ. *Constat totus liber I ½ in quarto, typo nitidissimo Graeco minimo, quem artis hujus cultores petiti antiqua vocare solent: quo videtur non solum graecos characteres habuit, verum etiam Latinos, praeter enim alphabetum, plurimae etiam sen-*

tentiae a Latinis patribus, latinis typis expressaesunt. Prodiit tamen ipse Codex, qui haec omnia complectitur, absque loco et anno editionis, idque forte ideo, ne Turcis ineleſceret. Nam Princeps Moldaviae Magni Sultani tributarius est. Ἐκ τῆς αἰτιολογίας ταύτης ἀποδεικνύεται σαφῶς ὅτι ὁ Ἑλλάδιος ἡπατήθη, καὶ ὅτι τὸ σπάνιον τοῦτο βιβλίον ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κρυφίως ἐν τῷ Τυπογραφείῳ ἕνεκα τῆς καταδρομῆς τῶν δυναστευόντων Ὀθωμανῶν. Τὴν σπάνιον συλλογὴν τῶν πέντε πονημάτων τούτων ἐδώρησα τῇ Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκῃ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1851.

(56) — Διήγησις περὶ τῆς ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας πρὸς ἐκείνους ὅπου τὴν συκοφαντοῦσι μὲ πολλὴν ψευδολογίαν. Romae. Typis Sac. Congregat. de Propaganda fide. 1628. εἰς 8^{ον}.

(57) — Ἑρμηνεία τῶν πέντε κεφαλαίων, ὅπου περιέχει ἡ ἀπόφασις τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας, καμωμένη εὐσεβῶς παλαιόθεν, καὶ μεταγλωττισμένη εἰς τὸ ἰδιωτικὸν μέλημα διὰ κοινὴν ὠφέλειαν ἡ ὁποία ἦτον Ἑλληνικὰ τυπωμένη ψευδῶς εἰς τὸ ὄνομα Γενναδίου Πατριάρχου. Ἑλληνισί, Λατινισί. Romae. Typis Sac. Cong. de Propaganda fide 1628. εἰς 4^{ον} μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τῶν δύο τούτων Θεολογικῶν πονημάτων συγγραφεὺς εἶναι ὁ Παπολάτρης Μιχαῖλος Καρυοφύλλης. Περὶ δὲ τῆς Ἑρμηνείας ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἀρλέσιος ἐν τῷ XI. τόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλ. τοῦ Φαβρικίου. Eam Caryophylus Gennadio abiudicat, quem refellit Allatius.

(58) — Ὁδηγία τῶν ἀμαρτωλῶν τοῦ πατρὸς Ἀλοῦσίου τοῦ Γρανάτα, μεταγλωττισμένη εἰς Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν διὰ μέσον τοῦ πατρὸς Ἀνδρέου τοῦ Ρεντίου τοῦ Χίου, ἐκ τῆς συντροφίας τοῦ Ἰησοῦ. Roma, Dalla stamp. della Propaganda 1628. εἰς 12^{ον}.

(59) — Μηναιὸν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἅπασαν ἀκολουθίαν· ἐπιμελεῖα Νικηφόρου

Πασχάλεως τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν παρὰ Ἰωάννη καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ 1628. εἰς φυλον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1648 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου.

(60) — Μηναιῶν τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἄπασαν ἀκολουθίαν, ἐπιμελεία Νικηφόρου Πασχάλεως τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐνετίησιν παρὰ Ἰωάν. καὶ Πέτρῳ Πινέλλῳ 1628. εἰς φυλ.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1648 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου.

(61) — Πανοπλία πνευματικὴ, τούτέστιν πρόχειρος διδασκαλία, πολλὰ ὠφέλιμος διὰ νὰ ἡξεύρη κανεῖς τὰ πράγματα τῆς (τῶν) Χριστιανῶν πίστεως εἰς κοινὴν ὠφελειαν· παρὰ Νεοφύτου Ἱερομονάχου Ῥοδινοῦ Κυπρίου τοῦ Συναΐτου συντεθεῖσα. Romae, apud Haeredem Bartholomaei Zanetti. 1630. εἰς 8ον.

(62) — Ἐλεγχος τῆς ψευδοχριστιανικῆς κατηχήσεως Ζαχαρία τοῦ Γεργανοῦ ἀπὸ τὴν Ἄρταν, (Ἑλληνο-λατινιστί.) Μονωδία ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος. Romae, Typis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1631. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Τοῦ Θεολογικοῦ τούτου βιβλίου συγγραφεὺς εἶναι ὁ Ματθαῖος Καρυοφύλλης, ὅστις ὀνομάζει Δουθηρολάτρη τὸν Γεργανόν, διότι οὗτος κλείνει εἰς μερικὰ μᾶλλον πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Δουθήρου, ἢ εἰς ἐκείνας τοῦ Πάπυ Ῥώμης.

(63) — Ἀποδοκιμασία καὶ κατάκρισις τῆς ἐπ' ὀνόματι Κυρίλλου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐκδοθείσης ὁμολογίας τῆς Πίστεως, ἡγουν ἀπιστίας τῶν Καλβινιστῶν ἧ συνῆπται, καὶ τῶν Ἀναθεματισμῶν παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κυρίλλου πάλαι ἐκφωνηθέντων ἀπόρριψις. Romae. Typis Cong. de Prop. Fide. 1632. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῆς Ἀποδοκιμασίας ταύτης εἶναι Ματθαῖος ὁ Καρυοφύλλης.

(64) — Σύνοψις τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας

Μυστηρίων, εἰς ὠφέλειαν τῶν Ἱερέων, ἀπλῆ φράσει, παρὰ Νεοφύτου Ἱερομονάχου Ῥοδινοῦ Κυπρίου τοῦ Συναΐτου συντεθεῖσα. Τοῦ αὐτοῦ ἐξήγησις τῶν δέκα ἐντολῶν τοῦ αὐτοῦ περὶ ἁμαρτιῶν τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτιμιῶν καὶ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας. Βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον, καὶ πολλὰ χρειαζώμενον διὰ τοὺς ἱερεῖς, καὶ διὰ κάθε λογῆς ἄνθρωπον. Romae. Typis Sac. Cong. de Propag. Fide. 1623. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀλλατίου, λαλοῦντος περὶ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων Νεοφύτου τοῦ Ῥοδινοῦ, ἡ παρῶσα Σύοψις ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον τὸ 1628 ἔτος ἐν Ῥώμῃ παρὰ τῷ τυπογράφῳ κληρονόμῳ Βερβολομαίου τοῦ Ζανέττου.

(66) — Διδασκαλία Χριστιανικὴ ἐξηγημένη ἄλλοτε εἰς κοινὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν καὶ τῶρα γυρισμένη εἰς Λατινικὴν φράσιν ἀπὸ τὸν Α. Β. τὸν Ἀθηναῖον. Lutetiae Parisiorum. 1633. *Doctrina Christiana, graeco-vulgarī idiomae alias tractata, vero latinis litteris, mandata per A. V. atheniensem, Gr. Lat. Parisiis 1633.* εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἰπὸ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων Α. Β. καλύπτεται τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως Λεονάρδου Βιλαρᾶ ἐξ Ἀθηνῶν.

(66) — Σύνοψις τῶν θείων καὶ ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, εἰς ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν, ἀπλῆ φράσει παρὰ Γρηγορίου Ἱερομονάχου καὶ πρωτοσυγγέλου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ ἐκ τῆς ἁγίας Μονῆς τῆς νέας κειμένης ἐν Χίῳ συντεθεῖσα. Βιβλίον ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον διὰ κάθε χριστιανόν, καὶ διὰ κάθε ἄλλον ἄνθρωπον, ὅπου θέλει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐνετίησιν 1635 παρὰ Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1669. τὸ δὲ 1781 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(67) — Νεοφύτου Ῥοδινοῦ ἐξήγησις εἰς τὴν ὁδὴν τῆς Θεοτόκου, τοῦτέστιν εἰς τὸ Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, μοίρασμένη εἰς δώδεκα ὁμιλίαις πολλὰ ὠφέλι-

μας διὰ διδακτάδες καὶ κάθε φιλοπάρθενον Χριστιανόν. Τοῦ αὐτοῦ ὁμιλία εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Παναγίας. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νεοφύτου. Romae. Typis, et impensis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1637. εἰς 12ον.

(68) — Διδασκαλία Χριστιανικὴ τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ῥωμαϊκῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνευμένη εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ εἰς μερικοὺς τόπους ἐξηγημένη πρὸς τὴν τάξιν καὶ συνήθειαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Romae. Typis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1636. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Τῆς Διδασκαλίας ταύτης, Ἰταλιστὶ γεγραμμένης, συγγραφεὺς εἶναι ὁ σοφὸς Καρδινάλιος Βελλαρμίνος· ὁ δὲ μεταφράσας ταύτην εἶναι ὁ Ἰωάν. Ματθαῖος Καρυοφύλλης. Μετετυπώθη δ' ἐν Ῥώμῃ τὸ 1715 ἔτος.

(69) — Αὐγουστίνου Ἐπισκόπου Ἰπκώνης Ἐγχειρίδιον, μεταφρασθὲν ὑπὸ Νεοφύτου τοῦ Ῥοδινοῦ. Romae. Typis et impensis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1637. εἰς 12ον.

(70) — Αὐγουστίνου Ἐπισκόπου Ἰπκώνης Μονολογία, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Νεοφύτου τοῦ Ῥοδινοῦ. Romae. Typis et impensis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1637, εἰς 12ον.

(71) — Περὶ ἀναβάσεως τοῦ νοῦ εἰς τὸν Θεὸν διὰ μέσον τοῦ κλίμακος τῶν πταισμάτων. Βιβλίον συνθεμένον παρὰ Ῥοβέρτου τοῦ Βελλαρμίνου τῆς ἁγίας Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας Καρδινάλιος· καὶ μεταγλωττισμένον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν Ῥωμαίων παρὰ τοῦ πατρὸς Γεωργίου τοῦ Βουστρωνίου Κυπρίου ἱερέως τῆς συντροφίας τοῦ Ἰησοῦ. Romae. Typis Propagandae. 1637. εἰς 8ον.

(72) — Περὶ τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς, κατὰ Βαρλαάμ, Πέτρου τοῦ Ἀρκουδίου. Ἑλληνιστὶ Λατινιστὶ. Romae. Typis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1637. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐκδότης τοῦ Θεολογικοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ὁ Πατσίος Διγαρίδης συμμαθητὴς τοῦ συγγραφέως, καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Πάπα Οὐρμπάνου τὸν Η', προσθέσας καὶ τινὰ Εἰσαγωγὴν.

(73) — Νέα Σύνοψις διαφόρων ιστοριῶν ἀρχομένη ἀπὸ κτίσεως κόσμου, καὶ λήγουσα ἕως τῆ νῦν ἐχρονία. περιέχει δὲ ἔτι καὶ τὴν ἀλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεταγγραμμένην ἀπὸ τὴν Τουρκογραίτζιαν καὶ περὶ τῶν Βασιλέων, καὶ Πατριαρχῶν πῶς ἐκυβέρνησεν ὁ καθ' εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ πόσας βασιλεῖς Ἰσραηλίται τὴν ὥρισαν ἕως τὴν σήμερον· ἔτε δὲ περιέχει τὴν διάλεξιν τοῦ ἁγίου Σιλδέστρου μὲ τὸν Ζαμβρὴν τὸν μάγον· καὶ περὶ τῶν ἁγίων, καὶ οἰκουμενικῶν ὁ. Συνόδων, πότε καὶ ποῦ, καὶ κατὰ τίνων ἔγεναν μετὰ καὶ τίνων ἀντιβρήσεων ὠφελιμωτάτων· ἔτε δὲ κατὰ περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα, πότε καὶ μετὰ ποίων τρόπων ἐδογματίσθη νὰ γίνετα· καὶ περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐκ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἀποδείξεις· καὶ περὶ τῆς Βενετίας πότε ἐκτίσθη, καὶ πόσοι Δούκιδες τὴν ὥρισαν· καὶ περὶ τῶν Ὀρφικίων τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου· Συναχθέντα ἀπὸ πολλῶν ιστορικῶν βιβλίων· καὶ μεταφρασθέντα εἰς πεζὴν φράσιν, παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐν ἱερεῦσι κυρίου Ματθαίου Κιγάλα τοῦ Κυπρίου, εἰς κοινήν ὠρέλειαν. Ἐτε δὲ ἐτυπώσαμεν καὶ τὴν χεῖρα, διὰ νὰ εὐρίσκει ὁ βουλόμενος τὸν κάθε μῆνα εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἀρχίζῃ μὲ τὴν ὁποίαν εὐκολα εὐρίσκει ὁ καθ' εἰς καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα μὲ τὴν ἐρμηνείαν ὅπου ἐτημειώσαμεν. Ἐνετίησιν παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ ἔτε κυρίου αχλζ'. εἰς 4^{ον}.

(74) — Ἡ κοινὴ Διαθήκη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δίγλωττος, ἐν ἧ ἀντιπροσώπως, τότε θεῖον πρωτότυπον καὶ ἡ ἀπαραλλάκτως ἐξ ἐκείνου εἰς ἀπλήν διάλεκτον, διὰ τοῦ μακαρίτου κυρίου Μαξίμου τοῦ Καλλιουπολίτου γενομένη μετάφρασις ἅμα ἐτυπώθησαν. ἔτει 1638. εἰς 4^{ον}. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Περὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης ἰδοὺ τί λέγει

σοφώτατος Κοραΐς ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ ΑΤΑΚΤΑ, Τόμ. Γ'. Προλεγόμενα, σελ. ζ'. — « Ἡ ἰδική μας παλαιὰ καὶ πρῶτη μεταφρασίς ἐγίνετο πρὸ σχεδὸν 200 ἐτῶν, πρῶτον ἀπὸ τινος Μάξιμον Μαργούνιον Καλλιπολίτην, καὶ ἐτυπώθη μὲ τὸ κείμενον ἐντάμα κατὰ τὸ 1638 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, κατὰ τινὰς εἰς τὴν Γενεύαν, καὶ κατ' ἄλλους (πιθανώτερον) εἰς τῶν Ὁλλανδῶν τὸ Λουγδούνον (Leyden) μὲ δαπάνην τῆς Ὁλλανδικῆς Κυβερνήσεως. » Ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας ταύτης ὀφείλω νὰ κέρω τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις· ἁ. Ἡπατήθη ὁ Κοραΐς ὀνομάζων τὸν μεταφραστὴν ΜΑΞΙΜΟΝ ΜΑΡΓΟΥΝΙΟΝ διότι εἰς καὶ μόνος μεταξὺ τῶν νεωτέρων λογίων Ἑλλήνων ὀνομάζεται Μάξιμος Μαργούκιος, καὶ οὗτος εἶναι ὁ πολυμαθὴς Ἐπίσκοπος Κυθέρων. β. Ἀντιφάσκουσιν ὁ Φαβρίκιος καὶ ὁ σχολιαστὴς τῆς Ἑλλ. Β.βλ. τούτου Ἀρλέσιος, διότι ἐνῶ λέγουσιν (ἐν τῷ τόμ. ιζ'. σελ. 697). *Maximus e Callipoli Peloponnesiacus hieromonachus (a Margunio utique diversus atque adeo distinguendum)* ἐν τῷ Τόμ. 5. σελ. 389, λαλοῦντες περὶ τοῦ Γλοσσαρίου τοῦ σοφοῦ Δαγγίου προσθέτουσι τὴν ἐξῆς σημείωσιν. *Illam versionem N. T. graeco barbaram Maximi Margunii Calliopolitae post edit. Geneve 1638. 4. recensuit Seraphim, Hieromonachus Mytilaeneus. Lond. 1703. 12. et post hinc Anastasius Michael Macedo Halae Sax. 1710. 12. ex qua editione prodiit rursus in N. T. quadrilingui Christiani Reineccii. Lipsiae 1713, fol.* Περὶ τῶν τελευταίων τούτων ἐκδόσεων θέλω ὀμιλῆσαι ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος λέγω ὅτι ἡ παροῦσα Καινὴ Διαθήκη ἐτυπώθη πραγματικῶς καὶ ὄχι κατὰ τὸ πιθανώτερον, ὡς ἀναφέρει ὁ Κοραΐς, ἐν τῇ ἐν Λουγδούνῳ τυπογραφίᾳ τῶν Ἐλζεβείρων, ὡς ἀποδεικνύει ὁ Λάγκιος (Langius) ἐν τῷ συγγράμματι του *Philologia barbaro-graeca*, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρλέσιος (Harles) ὀμιλῶν περὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρειος. *Cyrillus Lucaris scripsit quoque praef ad ed. N. T. a Maximo Calliopolita in linguam graecam recenter translata, (Lugd. Bat. apud. Ellzevir) 1638. 4o. v. Baumgart. Nachricht von merkorsüed Büchern, tom. VIII. part 43. p. t. seq. et. infra de Max. Calliopolita. (Harles).*

(75) — Ματθαίου Μούττη Κυπρίου, ἀρχidiaκόνου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως Ἱερᾶ Κατήχησις εἰς ἀπλήν φράσιν. *Hafniae 1638. εἰς 8ον.*

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τοῦ συγγράμματος τούτου τὴν ἐπιγραφὴν ἀντέγραψα ἐκ τῆς Ἑλλά. Βιβλ. τοῦ Φεδρικούου.

(76) — Ὁρθόδοξος Ἀντίρρησις κατὰ τῶν κεφαλαίων καὶ ἐρωτήσεων τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, ὑπὸ Μελετίου Συρίγου πρωτοσυγκέλλου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐν Ἰασιῶ ἀχλθ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Πατριάρχης οὗτος ἦτον ὁ Λούκαρις, συκορρακτηεὶς ὡς Λουθηρολάτρης.

(77) — Τοῦ Μακαριωτάτου Θεοδωρήτου Ἐπισκόπου Κύρου Ἑρμηνεῖα εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων τοῦ σοφοῦ Σολομόντος. Μετὰ καὶ τινων ἐξηγήσεων εἰς τὴν αὐτὴν Ἑρμηνεῖαν κατὰ παράφρασιν, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, τοῦ ἁγίου Νείλου τοῦ ἀσκητοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Μεθ' ἑτέρας ἐξηγήσεως πάνυ ὠραίας, διὰ στίχων πολιτικῶν, τοῦ Ὑπερτίμου Ψελλοῦ. Νεωττὶ τυπωθὲν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν διὰ δαπάνης καὶ ἀναλωμάτων τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Ὁσιωτάτου Κυρίου Ἱεροθέου τοῦ Ἀββατίου, τοῦ ἐκ τῆς Νήσου Κεφαλληνίας. Καὶ διορθωθὲν, παρὰ Ματθαίου Ἱερέως Κεγάλα τοῦ Κυπρίου. Προσετέθησαν δ' ἔτι ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου καὶ τινος στίχοι τῆς Δεκαλόγου καὶ κατὰ Ἀλφάβητον, ἕτεροι συμβουλευτικοὶ πρὸς Νεόφυτον Παῖδα. Μετὰ καὶ τῶν τοῦ Γεωργίου Πισιδίου, εἰς τὸν μάταιον βίον πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. Ἐνετίησιν, ἀχλθ. παρὰ Ἰωάννη Ἀντωνίω τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 4ον.

(78) — Περὶ Μετουσιόσεως κατὰ Κορυδαλοῦ τοῦ Καλβινολάτρου λόγοι δύο Ἰωάννου Ἀνδρέου Σταυρινοῦ τοῦ Χίου, καὶ μεγάλου Βιβλιοθηκαρίου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἑλληνιστὶ Λατινιστὶ. Romae, Typis Sac. Cong. de Propaganda Fide. 1640. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη ἐν Ῥώμῃ τὸ 1660.

(79) — Ἄσκησις πνευματικῆ βιβλίον πολλά ὠφέλιμον διὰ τὴν ἐπιστραφῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεὸν λογιζόμενος τὰ ὑστερινά του, ἤγουν τὸν θάνατον, τὴν κρίσιν, τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὴν παντοτεινὴν κόλασιν τοῦ ἄδου. Κόπος Νεοφύτου Πρεσβυτέρου τοῦ Ῥοδινοῦ, Romae. Typis Sac. Cong. de Prop Fide. 1641. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη ἐν Ῥώμῃ τὸ 1671.

(80) — Βιβλίον κολούμενον Ἄμαρτωλῶν σωτηρία, περιέχον καὶ πίνακα ἱκετήριον εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μετὰ τῶν Οἴκων, καὶ πολλῶν θαυμασίων τῆς αὐτῆς ἀειπαρθένου Μαρίας· συντεθὲν εἰς κοινὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος ἀσκήσαντος. Ἐν Βενετία, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ 1641. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη πολλάκις εἰς Βενετίαν. Καταγράφω δ' ὅσας μετετυπώσεις ἔτυχεν ἀνά χεῖρας. Μετετυπώθη παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ τὸ 1703, 1740 καὶ 1773. καὶ παρὰ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ Πίνῳ Θεοδοσίῳ τὸ 1779 ἔτος. Παρὰ δὲ Νικολάῳ Γλυκεῖ τὸ 1803 καὶ 1806 ἔτος.

(81) — Νέος Παράδεισος, ἤτοι Βίοι Ἀγίων ἐκλεχθέντες ἐκ τῶν βιβλίων Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ ὑπὸ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, καὶ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπλήν γλῶσσαν μετενεχθέντες. Ἐν Βενετία παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ. 1641. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1664 ἔτος, ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Ἀρχικίου Ἱερομονάχου Δικρούση ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας· τὸ δὲ 1790 καὶ 1797 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Σπυρίδωνος Βλαντῆ, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, καὶ τὸ 1806 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(82) — Ὁμολογία, ἤτοι Λόγος ἐπιδεκτικὸς περὶ τοῦ ἀξιώματος τῆς ἱερωσύνης· συντεθεισα μὲν παρὰ Μιχαήλου Χορτακίου τοῦ Κρητός, καὶ ἐκφωνηθεῖσα, ὅπου παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ σοφωτάτου κυρίου Νικοδήμου.

μου τοῦ Μεταξᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, εἰς τὸν τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν ἀνήχθη ἀφιερῶθη δὲ εἰς τὸν μακαριώτατον, καὶ θεοπρόβλητον Πατριάρχην τῆς μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας, κύριον Νικηφόρον τὸν πρῶτον ἐπὶ νομαζόμενον Κλαροζάννην. Ἐνετίησιν ἔτει ἀπὸ Χριστῷ αὐχμβ'. παρὰ Ἰωάννη Ἀντωνίω τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 4ον.

(83) — Εὐχολόγιον σὺν Θεῷ ἀγίῳ μετὰ τινων ἀναγκαιῶν προσθέσεων. Διορθωθὲν ἐξ ἀπειρῶν σφαλμάτων, καὶ πλουτισθὲν ἐκ νέων εὐχῶν, ἐπιμελεία Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου. Ἐνετίησιν 1642. παρὰ Ἀντωνίω Πινέλλω. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε Ἀριθμὸν (7) τοῦ παρόντος Καταλόγου περὶ τῆς Α', ἐκδόσεως. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1737 ἔτος ἐπιμελεία καὶ διορθώσεϊ Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου.

(84) — Ψυχωφελές Σαραντάρι, ἤγουν Ἐξήγησις ψυχωφελές διὰ σαράντα στίχων εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν, ποιηθὲν παρὰ Κυρίλλου τοῦ Χίου ἱεροδιακόνου τοῦ καὶ τὸν μονήρη βίον ἀσπασαμένου. Ἐν Παρισίοις 1643. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συνέταξε καὶ ἐτύπωσε τὸ Σαραντάρι τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, διατρίβων τότε εἰς Παρισίους, διὰ τὴν ἄφρσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τῇ προσφωνητικῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Ἠγούμενον Φιλάρετον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Καλογήρους. Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἀντέγραψα ἐκ τῆς Ἑλ. Βιβλ. τοῦ Φαβρικίου.

(85) — Θεοτοκάριον ὠραιότατον καὶ χαρμόσυνον ἐκ τῶν τοῦ ἀγίου ὄρους βίβλων συνταχθὲν παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός. Ἐνετίησιν 1643. παρὰ Ἀντωνίω τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1681 ἔτος παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ, καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1775 ἔτος, διορθωθὲν παρὰ τοῦ ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Παπαδοπούλου.

(86) — Λεξικὸν Ἱστορικόν, περιέχον Ἱστορίας τινὰς εἰς κατάληψιν συντεινούσας τῶν ψαλμῶν μετὰ προσ-

θήκης ἐτέρων τινῶν λέξεων ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Venetiis 1643. Ἐνετίησι μετὰ προνομίου τῆς Γαληνοτάτης Συγκλήτου ἀναλώμασι τῆς ἱερᾶς τῶν φίλων Συνωρίδος αχμγ'. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ λέξεις ἐν τῇ Σαλικάτῃ ἰσοδυναμοῦσι ταῖς ἐξῆς· « ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Σαλικάτῃ » Ὁ τυπογράφος οὗτος ἦτον Ἐνετός ὡς ὁ Βόρτολις.

(87) — Λεξικὸν Γραμματικὸν τῶν Ψαλμῶν μετὰ τῆς ἐξηγήσεως τῶν κυριωτέρων ἐν αὐτοῖς περιεχομένων λέξεων, ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Venetiis 1643. Ἐνετίησι κτλ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Καὶ τὰ δύο ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα βιβλία μετετοπώθησαν τὸ 1712 ἔτος παρὰ Νικολάῳ τῷ Σέρῳ.

(88) — Παράφρασις τῶν ἐσπερινῶν στιχηρῶν τοῦ πρώτου ἤχου ἐκτεθείσα παρὰ τῇ ἱερᾷ τῶν φίλων Συνωρίδι ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Venetiis 1643. Ἐνετίησι κτλ. εἰς 8ον.

(89) — Λεξικὸν Γραμματικὸν, ἱστορικὸν, καὶ Θεολογικὸν τῆς Ὀκτωήχου ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Ἐνετίησι 1643 κτλ. εἰς 8ον.

(90) — Γράμματα. Προϊμιακός, ἐκτέθῃται παρὰ τῇ ἱερᾷ τῶν φίλων Συνωρίδῃ ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Venetiis 1644. Ἐνετίησι κτλ. εἰς 8ον.

(91) — Λεξικὸν διμερές τοῖς παῖσι χρήσιμον. Ἐκτέθῃται παρὰ τῇ ἱερᾷ τῶν φίλων Συνωρίδῃ ἐν τῇ Σαλικάτῃ. Venetiis 1644. Ἐνετίησι κτλ. εἰς 8ον.

(92) — Ἐκλόγιον περιέχον τοὺς Βίους τεσσαράκοντα Ἁγίων, ἐπιμελείᾳ Ἀγαπίου Ἱερομονάχου τοῦ Κρητός. Ἐνετίησι 1644 κτλ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετοπώθη τὸ 1747 καὶ 1783 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· « Βιβλίον καλούμενον Ἐκλόγιον, τούτέστιν οἱ ὠραιότεροι Βίοι τῶν ἁγίων ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ Συμεῶνος ἐκλελεγμένοι καὶ εἰς κοινὴν μεταφρασθέντες διέλεκτον παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός. » Μετετοπώθη τὸ 1805 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.